

HET VLAAMS BELANG TEGEN DE REGERING DI RUPO

Tussenkomst van volksvertegenwoordiger Gerolf Annemans namens
het Vlaams Belang n.a.v. de regeerverklaring van Di Rupo in de Kamer van
Volksvertegenwoordigers

Brussel, 8 december 2011

Voorzitter,

Mag ik voorafgaand aan mijn tussenkomst er op wijzen dat de beslissing om naar de Europese top te gaan voordat het vertrouwen van deze Kamer werd bekomen, strijdig is met de Grondwet. Een regering zonder het vertrouwen van de volksvertegenwoordiging moet de grootste terughoudendheid betrachten in die periode tot aan de stemming, en ik heb mijn grootste twijfels of een Europese verdragswijziging, dan wel een verregaande overdracht van begrotingsbevoegdheden een engagement is dat terughoudend mag worden genoemd. Ik betreur dus dat deze regering begint met een constitutionele schoonheidfout en dat helaas daarmee ook de toon is gezet. De regels zijn de regels en anders moeten we de grondwet en misschien ook ineens het Parlement maar afschaffen. Ik zeg dit hier en ik sluit niet uit dat dit element - tenzij de eerste minister duidelijk maakt dat hij ons land vanavond en vrijdag niet zal engageren - een juridisch staartje zal krijgen als het aan het Vlaams Belang ligt.

Voorzitter, collega's, meneer de eerste minister,

Ik ben een Vlaming in hart en nieren. Als ik dat niet was, dan zou ik **de PS feliciteren**. De PS heeft de afgelopen 10 jaar, sinds de 5 resoluties van het Vlaams Parlement die volgden op 12 jaar communautaire stilstand onder Dehaene in de jaren 90, het been stijf gehouden en de hele Vlaamse politieke klasse overklast en gedomineerd.

Zij heeft alle zachte noten gekraakt (zoals bijvoorbeeld de VLD van Verhofstadt of de eerder belgicistische Herman Van Rompuy) en zij heeft alle harde noten gekraakt die haar vanuit Vlaanderen werden geserveerd (inclusief Leterme en zelfs in zekere zin Bart De Wever).

Zelfs nu, nu het niet anders meer kon dan de Franstalige dominantie in het algemeen en de PS dominantie in het bijzonder, openlijk te etaleren door ook het premierschap te gaan betrekken, en door aan het hoofd te gaan zitten van een meerderheid van 53 Franstalige tegen amper 43 Vlaamse Kamerleden, zelfs nu zijn de strategie en de onderhandelingschema's ongehinderd tot uitvoering gebracht.

De PS is veel beter voorbereid op het tapijt gekomen dan al haar tegenstanders. En de resultaten zijn navenant. Overigens ooit door middel van een duidelijk beeld door Bart De Wever zelf geschetst : bric à brac. Een hoopje betekenisloze rommel. Het Vlaams Belang heeft zich altijd afgevraagd of de N-VA zelf geloofde in de mogelijkheid om een reële, een Copernicaanse autonomie te maken binnen België. U weet : voor het Vlaams Belang is dat een illusie. België zit met een systemische fout die Vlamingen verplicht om België te besturen tegen de belangen van hun kiezers in en anders niet te besturen. Verhofstadt en zijn VLD hebben dat mogen ondervinden, Dehaene voor hem en Letermé na hem hebben dat mogen ondervinden : zij eindigden allemaal in de totale electorale puinhoop. De Wever beseft het (hij is dan ook een historicus) want hij zei een jaar geleden in Der Spiegel : als ik in een Belgische regering treed, ben ik mijn kiezers terug kwijt. België is dus “no good” meneer de eerste minister, voor Vlaamse politici. In één en dezelfde regering zijn zij geroepen om het omgekeerde te doen van hun Franstalige collega's en dat werkt niet. Een Belgische regering die werkt is een regering die door de Franstaligen wordt gedomineerd. Er is geen alternatief, met een PS die het voor haar kiezers zo goed gedaan heeft, zonder onderbreking, nu al meer dan 20 jaar in alle regeringen van dit land.

Gefeliciteerd aan de PS, ook omdat uw vasthoudendheid en uw koppigheid er voor het eerst in vele jaren – meerbepaald voor het eerst sinds 1987 – in geslaagd is een Oud-Belgisch gebruik een Oud-Belgisch schema opnieuw in te voeren. Het theorema namelijk, volgens hetwelke een staats hervorming die aan beide gemeenschappen nieuwe bevoegdheden verschaft alleen kan als de Vlamingen er toegevingen in ruil voor doen. Dat oud-Belgische schema was in onbruik geraakt na de grote overwinningen van het Vlaams Blok op de Volksunie maar nu wordt het opnieuw ingevoerd. Volgens mij omdat de Vlaamse bereidheid om te praten daar onvermijdelijk toe leidt en ook omdat Franstaligen daar een eigen-volk-eerst mentaliteit en een gemeenschappelijke strategie tegenover plaatsten.

Waar in 2007 nog pas, Herman Van Rompuy over een regering met een Vlaamse minderheid zei : “Ik spreek nu in het belang van het land : dat is staatsgevaarlijk.” lijkt het zich nu te ontwikkelen tot een algemene regel tenzij de Vlamingen opnieuw bereid zijn om voor Belgo-Belgische traditionele partijen te stemmen.

Maar **de grondstroom is niet meer tegen te houden**. De oppervlaktestromingen (zoals bv de mediacampagnes om te eisen dat er zonder voorwaarden een regering zou komen en de baard van Koen Fillet) die kunnen snel gekanaliseerd worden, gemediatiseerd en uitiem gemanipuleerd worden . Maar de baard van Fillet zegt totaal niets over Vlaanderen. De grondstroom in Vlaanderen, het verlaten van de Belgische

partijen en het steeds meer opzoeken van de alternatieven is met niks meer tegen te houden. En al zeker niet meer, dames en heren van de traditionele tripartite, door terug te keren naar oud-Belgische schema's. De geschiedenis Vlaamse collega's van de tripartite, gaat onvermijdelijk haar gang. Uw Franstalige collega's hebben dat zeer goed ingezien en hebben u gedwongen tot een staatshervorming en een BHV-splitsing met toegevingen die langlopende strategische doelstellingen van de PS en van Wallobrux zullen dienen na het uiteenvallen van het land.

Wat de communautaire akkoorden betreft kunnen we dus in algemene zin stellen dat ze teruggrijpen, min of meer voor het eerst sinds 1987, naar de tot dan zeer ergerlijke gewoonte om staatshervormingen te baseren op bevoegdheidsoverdrachten naar gemeenschappen en gewesten maar om in de Franstalige strategie van "On n'est demandeur de rien" Vlaanderen daarvoor een prijs te laten betalen en toegevingen af te persen, ook al kan de formatie daardoor desgevallend meer dan 500 dagen duren.

De CD&V bedelft **het BHV-akkoord** onder luid applaus. Hilarisch! Want in feite zijn uit het akkoord over BHV een eindeloze reeks toegevingen en een corridor tussen Brussel en Wallonië tevoorschijn gekomen.

Béatrice Delvaux (hoofdredacteur van Le Soir) heeft dat op 15 september na het sluiten van het BHV-akkoord zonder gêne bevestigd. Zij liet zich het perspectief ontvallen dat de Franstaligen de afgelopen 12 jaar en de komende 10 jaar hebben gevolgd en zullen volgen, en ze heeft dat in één onnavolgbaar zinnetje samengevat : (en ik citeer) "*Gagner du temps sans perdre d'éléments fondamentaux (le lien Wallonie-Bruxelles et le statut de Bruxelles), gagner du temps pour pouvoir préparer la Wallonie et Bruxelles à une prévisible future scission du pays.*"

Dàt is voor het Vlaams Belang het zwaarste en belangrijkste van al de argumenten tegen onze Vlaamse politieke concurrenten: zij hebben geen van allen willen zien dat àlles wat nu gebeurd is, gebeurde in het licht van het einde van België, met proactieve, preventieve en anti-Vlaamse langere termijnstrategieën. Heel de BHV-calvarie is niets anders geweest dan een middel om Vlaanderen, in ruil en als toegeving voor zijn rechten, tot nieuwe tactische en strategische vergissingen, **historische vergissingen** te dwingen.

Terwijl langs Vlaamse kant alle politieke concurrenten van het Vlaams Belang dachten dat zij op een - wat zij zélf noemden - constructieve manier aan een oplossing werkten voor de politieke blokkering van het land door het vormen van een nieuwe regering met een staats hervorming - die ondertussen van een vette vis veranderd werd in een platte strandlijkpladijs - was dit alles voor de Franstaligen maar een tussenstapje, want alles staat voor hen in een heel ander teken, namelijk in het teken van tijd winnen, tijd winnen om de transfers te laten voortduren en tijd winnen om ondertussen Wallonië én Brussel in een - tegen Vlaanderen gerichte - positie te brengen en voor te bereiden op de onvermijdelijke splitsing van het land.

Als Vlaams Belang zijn wij dankzij onze eigen inspanningen goed geplaatst om met gezag te waarschuwen tegen wat nu gebeurt, en ik wik mijn woorden. Als de staats hervorming van Di Rupo en Beke doorgang vindt, dan is een Ordelijke Opdeling van België, een fatsoenlijke opdeling moeilijker dan voorheen. Het risico dat een opdeling van België grote stukken grondgebied van Vlaanderen zal losscheuren uit de Vlaamse Republiek is reëel.

Laat ik het vooreerst hebben over de hoofdstad van Vlaanderen, Brussel, waarin de Vlamingen electoraal worden geneutraliseerd, zeg maar: uitgeschakeld en tot de politieke onmondigheid worden veroordeeld. Inderdaad, een historisch akkoord, want dit soort regelingen is nooit eerder vertoond... De Franstalige lijsten in Brussel voor de Kamerverkiezingen worden in de toekomst versterkt met een dikke dertigduizend stemmen uit de faciliteitengemeenten. De Franstaligen uit de zes Vlaamse gemeenten krijgen hiermee een privilege dat wellicht uniek is in de hele wereld. Stemmen voor kandidaten en zich laten vertegenwoordigen door politici uit een ander gebied dan datgene waarin men woont... Voor de Vlamingen in Brussel is het daarentegen afgelopen. Hun stem is niets meer waard. Door de invoering van de kiesdrempel en door elke vorm van apparentering of poolvorming uit te sluiten, is geen enkele Vlaamse partij in Brussel immers nog in staat op eigen kracht een zetel te halen. Concreet verliezen de Vlaamse partijen hierdoor twee Kamerzetels aan de Franstaligen.

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

Als doekje voor het bloeden en als een zielig potje troost komt men ons snel-snel wijsmaken dat de **Senaat niet wordt afgeschaft**, zoals de Vlaamse partijen vroegen, maar wel hervormd wordt tot een ontmoetingsplaats van de gemeenschappen waarin dan desgewenst ook Vlamingen uit Brussel kunnen gecoöpteerd worden. En dat terwijl anderzijds de Franstalige partijen via dat systeem van coöptatie in de Senaat financieel en electoraal zullen uitgenodigd worden om met aparte lijsten op te komen

in Vlaams Brabant omdat de Franstalige stemmen uit Halle Vilvoorde in rekening zullen genomen worden om de verdeling te bepalen van de 4 Franstalige coöptatiezetels in die Senaat. Dit zal electorale integratie van de bewoners van de rand tegengaan, hen aanmoedigen om op niet-Nederlandstalige lijsten te blijven stemmen en de voordelen van de BHV splitsing grotendeels tenietdoen. Wat een gebrek aan dossierkennis, wat een blindheid of wat een toegevingen.

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

En alsof het allemaal nog niet erg en 'historisch' genoeg is, wordt Vlaanderen ook nog eens uit Brussel gezet door het overhevelen van een aantal gemeenschapsbevoegdheden naar de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Ik denk daarbij aan de overdracht van de kinderbijslag, de geboorte- en adoptiepremies en de daarbij horende financiële middelen. Dit zijn typische gemeenschapsbevoegdheden die in Brussel volgens de aloude federale logica door de Gemeenschappen zouden moeten worden uitgeoefend. Het gewest Brussel als Franstalig gebied binnen Vlaanderen is de grote overwinnaar van deze staatshervorming. Vlaanderen wordt er teruggewezen en teruggedrongen in de twee tegen 1 positie.

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

Het **Brusselse Hoofdstedelijk Gewest** wordt totaal en volledig een gewest, zelfs met bevoegdheden die de andere niet hebben. Ik denk maar aan de eigenlijk federale bevoegdheden op het vlak van veiligheid. Afgewerkt met de saus die constitutieve autonomie heet, wordt het Brussels Hoofdstedelijk Gewest nu meer dan ooit voorheen op het zelfde niveau getild als de andere deelstaten. Het definitief erkennen en versterken van Brussel als volwaardig derde gewest heeft verregaande gevolgen voor de positie van Vlaanderen. Voortaan moet Vlaanderen het in communautaire discussies alleen opnemen tegen twee opponenten: het Waalse gewest/de Franse Gemeenschap én een volledig door de francophonie overheerst volwaardig Brussels gewest. De Franstaligen waren zelfs niet te beroerd om de Franse Gemeenschap vooraf reeds te herdopen tot de Fédération Wallonie-Bruxelles, wat volkomen indruist tegen de huidige grondwet en met zich meebrengt dat Brussel nationaal en internationaal wordt voorgesteld als een Franstalige stad. De Vlaamse regering stond erbij en keek ernaar. Waar is de Copernicaanse omwenteling van Kris Peeters

gebleven? En waarom hoor ik vandaag de Vlaamse regering hierover vooral oorverdovend zwijgen ?

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

En het is nog niet gedaan. Om aan de Franstalige strategie van een Brussel dat zich verder uitbreidt tot er een territoriale corridor met Wallonië uit het institutionele kluwen te voorschijn zal komen wordt de aloude en in alle strategische concepten en nota's van de PS als "Metropolitane gemeenschap" voorkomende 'Hoofdstedelijke Gemeenschap' opgericht. Alle gemeenten uit de oude provincie Brabant zullen er – of ze het nu willen of niet – deel van uitmaken. Deze grondwettelijke instelling krijgt de bevoegdheid om zich intensief te gaan bemoeien met het gewestelijke beleid van de Vlaamse regering in de ruime omgeving van Brussel. Hiermee reiken de tentakels van de Franstaligen tot aan de grenzen van de provincies Oost-Vlaanderen, Antwerpen en Limburg! Hoe onwaarschijnlijk ook, maar zelfs in de nota De Wever werd al in die zin gedacht. De Franstalige partijen hebben uiteraard grote verwachtingen van deze nieuwe politieke instelling. De MR is heel duidelijk op zijn website. In antwoord op de vraag of Brussel opgesloten zit in een carcan, wordt geantwoord : "*L'accord consacre l'existence par une loi spéciale d' une communauté métropolitaine qui permet d'élargir Bruxelles sur base du Grand Brabant.*"

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

De belangrijkste compensatie voor de splitsing van de kieskring BHV is echter de toekenning van maar liefst 461 miljoen euro extra middelen voor Brussel *per jaar*. Bart De Wever voorzag al 350 miljoen, maar de andere Vlaamse toegeefpartijen gaven zelfs nog meer toe. In 2030 zou deze geldstroom al opgelopen zijn tot 830 miljoen euro. Als argument voor deze buitengewoon hoge bijkomende financiering wordt herhaaldelijk de demografische groei van Brussel naar voren geschoven. Deze razendsnelle bevolkingstoename hangt natuurlijk samen met het huidige, extreem lichtzinnige open-grenzen-beleid. Een veel strengere immigratiewetgeving zou alvast veel meer soelaas bieden dan altijd maar meer geld toestoppen aan Brussel waarbij de Vlamingen (die instaan voor het gros van de Brusselse financiering) genereus mogen betalen voor de verdere verfransing en vervreemding van hun eigen hoofdstad.

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

De zogenaamde splitsing van het kiesarrondissement BHV creëert weliswaar de reeds lang gevraagde kieskring Vlaams-Brabant maar dan wel in het oud-Belgische schema van de Vlaamse toegevingen. **De zes Vlaamse faciliteitengemeenten** zullen immers deel uitmaken van zowel de kieskring Brussel als de kieskring Vlaams-Brabant. Het is een slechtere regeling dan het zogenaamde inschrijvingsrecht uit de Egmontperiode. Een mens zou daar op den duur nog heimwee naar gaan krijgen... Vandaag wordt elke drempel weggeslagen en kunnen de Franstaligen in Vlaanderen voor Franstalige Brusselse lijsten gaan stemmen in hun eigen gemeente. De zes gemeenten worden bovendien gebundeld in een eigen kunstmatig kieskanton en resulteren in een soort electorale corridor tussen Brussel en Wallonië. Op die manier gaat het wel degelijk om een uitbreiding van Brussel: een groot-Brusselse kieskring van 25 gemeenten. Dit werd haast spontaan bevestigd door de verfranste Vlaming Armand De Decker van de MR. Hij zei in het Nederlands – zo dat iedereen het goed kon verstaan – in Terzake op de Vlaamse staatszender: *“De uitbreiding van Brussel zal toch op een dag komen. De electorale uitbreiding van Brussel is beslist. We zullen wel zien binnen 10 of 20 jaar. Men moet redelijk zijn en men moet democratisch zijn. Ik geloof dat binnen 10 jaar al die gemeenten 100% Franstalig zijn, in feite.”* Dit manoeuvre dat bovendien grondwettelijk zal gebetonneerd worden, is niet meer of niet minder dan een amputatie van ‘de Zes’ uit Vlaanderen.

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

Bij dit alles komt natuurlijk ook nog de benoeming van de burgemeesters in ‘de Zes’ waarbij de Franstaligen via tweetalige Kamers van de Raad van State hierop een extra greep krijgen en het plaatje is compleet.

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

Dit zijn de **puinhopen van de Vlaamse BHV-strategie** van de laatste jaren. Een splitsing die de grondslagen legt van wat bij de opdeling van het land als een corridor tussen Brussel en Wallonië zal kunnen worden voorgesteld. Ik herhaal wat ik hier vroeger reeds heb gezegd: liever geen splitsing dan een zo afschuwelijk slechte splitsing.

Alle Vlaamse partijen - buiten het Vlaams Belang - hebben tegenover die alomvattende en veroverende “fin de la Belgique-strategie” van de Franstaligen niets anders geplaatst dan hun eigen naïeve geloof in een zogenaamd nieuw België. Hun eigen naïeve geloof in wat zelfs Bart De Wever noemt een “België 2.0” met “multilevel governance” en “de uitvoering van artikel 35 van de Belgische Grondwet”. Maar altijd dus: België.

Wat is het toch aandoenlijk dat nadat de grootste partij van Vlaanderen op groteske wijze door de Franstaligen bij de bok werd gezet, zij toch nog steeds trouw blijft aan een strategie die België op een of andere manier moet overeind houden. Wat een bizar beeld van een spagaat tussen artikel 1 uit de N-VA partijstatuten (een onafhankelijke Vlaamse republiek) en de strategische keuze om dat ondanks alles te blijven doen binnen een België waar niks meer, geen enkele meerwaarde meer voor Vlaanderen van moet verwacht worden. En dat alles zogenaamd omdat oplossingen binnen België “haalbaar” zijn, terwijl Vlaanderen alsmaar opnieuw, verkiezingsuitslag na verkiezingsuitslag, nu al meer dan 25 jaar niet het haalbare maar het noodzakelijke vraagt.

Op een ogenblik dat de toekomstige eerste minister Di Rupo openlijk (op zowel RTBF als RTL) zegt – in strijd met al wat het internationaal recht daarover zegt - dat als Vlaanderen onafhankelijk wordt, Wallonië en Brussel België zullen grijpen en tegelijk in de Vlaamse faciliteitengemeenten referenda zullen organiseren om aan te sluiten bij Wallobrux – allemaal in strijd met het internationaal recht – en als hij daar aan toevoegt “toutefois la Belgique nous appartient”, België is van ons, op dat ogenblik zou Vlaanderen daar niks straffer en degelijker Belgische Grondwet”? Vlaanderen is verzwakt en het is in deze cruciale dagen politiek zwakker en ziellozer dan ooit tevoorschijn gekomen.

Adding insult to injury wil ik het ook nog even hebben over wat er *nog niet* is beslist over wat er nog in de oven zit van de heren Di Rupo en Beke. Want het mag duidelijk zijn dat men nog enkele heikele hete hangijzers even opzij heeft geschoven en die voor een tijdje weggemoffeld heeft in werkgroepen. Ik denk dan aan de problematiek van de Federale kieskring, die niet anders kan dan haaks staan op elke federale logica en alleen maar een terugkeer kan betekenen naar het oude België. Meer nog: BHV is dan helemaal terug, maar dan uitgesmeerd over het hele land. Die kieskring wordt nog ‘bestudeerd’ door een specifieke parlementaire commissie.

Ik denk ook aan de kwestie van de mogelijke tweetalige lijsten in Brussel waarbij de deur wagenwijd wordt opgezet voor de verkiezing van onderhorige **‘flamands de service’** op in de praktijk Franstalige lijsten. Dit gaat nog het werkterrein worden van een ad hoc werkgroep, samengesteld uit Brusselse vertegenwoordigers van de acht bij de onderhandelingen betrokken partijen die daarnaast ook nog zogenaamd specifieke vraagstukken van het gebruik der talen in Brussel zal onderzoeken.

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

Ik denk ook aan het Minderhedenverdrag: voor het eerst in een federaal regeerakkoord en al meteen in handen van de MR vice-premier Reynders. Ik citeer uit het akkoord: “Wat het vervolg van de aanbeveling rond de ratificatie van het Kaderverdrag ter bescherming van de nationale minderheden betreft, geformuleerd in het kader van het universele periodieke onderzoek, zal de werkgroep van de interministeriële conferentie Buitenlands Beleid blijven onderzoeken of men een akkoord kan bereiken over een definitie van het begrip “minderheid”.” Het volstaat dat er een akkoord is in die Conferentie en hup: een nieuwe trein faciliteiten komt er aan.

Tenslotte houd ik ook mijn hart vast als ik lees in uw akkoord dat (en ik citeer) “*De intra-Brusselse ad hoc werkgroep zal nagaan hoe de opdrachten van de huidige vice-gouverneur het best kunnen worden gehandhaafd.*” Wie de wetsvoorstellen van Wouter Beke van mei 2011 dienaangaande heeft gelezen, weet dat ook hier groot gevaar dreigt voor de totale uitverkoop van de Brusselse Vlamingen. Hij had het over versoepeling van de taalexamens en het tweetalig maken van de diensten en niet langer van het personeel.

Ja voorwaar ik zeg u: Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

Maar het is nog niet gedaan. De PS verdient nog meer felicitaties vanwege haar kiezers. De beoogde splitsing van **het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde** voorziet niet in een verticale splitsing van zowel parket als rechtbanken.

Halle-Vilvoorde krijgt wel een apart parket maar dit is evenwel een vergiftigd geschenk. Het wordt namelijk meteen begiftigd met vijf Franstalige parketmagistraten, hetgeen indruist tegen het territorialiteitsbeginsel en het Nederlandstalig karakter van Halle-Vilvoorde. De inschakeling van, weliswaar tweetalige – dat zou er nog moeten aan mankeren – , Franstalige magistraten getuigt van ontzettend veel wantrouwen

tegenover de Nederlandstalige parketmagistraten. Kan iemand mij misschien uitleggen wat er mis is met Nederlandstalige parketmagistraten die een tweetaligheidsproef hebben afgelegd? Is dat niet een lichte vorm van racisme? Waarom moeten die Franstalige magistraten overigens slechts functioneel tweetalig zijn en niet grondig tweetalig, terwijl ze toch in eentalig Nederlandstalig gebied werken? De Franstalige onderzoeks- en strafrechters van Brussel veruitwendigen van oudsher een veel lakser strafbeleid dan hun Nederlandstalige collega's. Dient het gezegd te worden dat de veel mildere aanpak aan Franstalige kant daarbij een handig overtuigingsmiddel zal zijn om zo veel mogelijk zaken uit Halle-Vilvoorde te onttrekken aan de Nederlandstalige rechters? En alsof dat nog niet genoeg is staan die gedetacheerde Franstalige magistraten onder het directe gezag van de Franstalige Brusselse procureur. In de praktijk krijgen we dus een Franstalige afdeling binnen het Nederlandstalig parket van Halle-Vilvoorde, die rechtstreeks wordt gestuurd vanuit Brussel. Waarom kunnen die Franstalige parketmagistraten niet onder de hiërarchie staan van de procureur van Halle-Vilvoorde? Nergens anders is het mogelijk dat een procureur tuchtrechtelijk bevoegd is voor magistraten van een andere procureur.

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

Het akkoord voorziet ook in de ondermijning van de tweetaligheid van het parket en het auditoraat van Brussel. De tweetaligheidsverplichtingen bij het parket worden verminderd van twee derde naar amper een derde. Ik kan mij uiteraard vergissen maar vermits volgens mij Brussel nog altijd een tweetalige stad is moet het Brussels parket werken met zowel de Nederlandstalige als de Franstalige rechtbank én met Nederlandstalige en Franstalige politiemensen. Er blijft dus nood aan een veralgemeende tweetaligheidsverplichting bij de parketmagistraten. Een verplichte passieve kennis van de andere landstaal zou een minimum minimorum moeten zijn zodat men in staat is de anderstalige documenten en vonnissen te begrijpen. Vindt niemand het noodzakelijk voor de eerste minister: het Vlaams Belang vindt het noodzakelijk voor parketmagistraten in Brussel.

De onderhandelde splitsing voorziet in nog meer toegevingen van de Vlaamse onderhandelaars. Zo zal het Brusselse parket voortaan altijd geleid worden door een Franstalige procureur. Een Nederlandstalige, hoe bekwaam hij ook is, zal in zijn eigen hoofdstad nooit nog kunnen doorgroeien tot het ambt van procureur des Konings. Het grootste en belangrijkste parket van het land, met jurisdictie over de internationale instellingen, zal nooit meer geleid worden door iemand die de taal spreekt van de meerderheid van het land. Deze regeling is onaanvaardbaar. Het is de zoveelste illustratie dat Brussel aan het verglijden is van een tweetalige stad naar een dominant Franstalige stad, waar de Nederlandstaligen gedegradeerd zijn tot tweederangsburgers.

Wat betreft de rechtbanken halen de Franstalige partijen nog een slag thuis: er komt geen splitsing tussen Brussel en Halle-Vilvoorde, maar wel een ontubbeling in eentalige rechtbanken, die gelijkelijk bevoegd zijn voor heel BHV. De Franstalige rechtbanken worden dus gelijk bevoegd met de Nederlandstalige voor alle 35 gemeenten van Halle-Vilvoorde. Letterlijk de voorstellen van Olivier Maingain.

Bedankt, CD&V voor het gegeven woord.

Deze nieuwe regeling gaat gepaard met tal van extra Franstalige faciliteiten. Zo zullen twee inwoners uit Halle-Vilvoorde voortaan rechtstreeks vrijwillig voor de Franstalige rechtbank verschijnen, zelfs zonder dat zij Franstalig zijn. Bij een dagvaardingsprocedure wordt een gezamenlijke vraag tot taalwijziging veel gemakkelijker gemaakt. Een eenvoudig verzoekje aan de griffie zal volstaan. Ten slotte zal de verweerder, indien hij een inwoner is van een faciliteitengemeente, veel gemakkelijker de taalwijziging kunnen eisen en bijgevolg de verzending naar de Franstalige rechtbank. Zelfs indien de eiser Nederlandstalig is en helemaal geen taalwijziging wil. De beoordelingsmarge van de rechter wordt in deze heel sterk ingeperkt en de taalkennis van de gedaagde mag niet meer getoetst worden. Nog veel straffer is dat men overweegt om deze Franstalige faciliteiten uit te breiden naar heel het land. Het akkoord vermeldt: *“De wenselijkheid om dit stelsel uit te breiden naar het geheel van de gerechtelijke arrondissementen zal worden onderzocht door de commissie voor de modernisering van de rechterlijke orde.”* Blijkbaar verstaat men onder modernisering een terugkeer naar de periode voor 1935 met tal van Franstalige privileges in heel Vlaanderen.

Voor de splitsing betalen de Vlamingen ook een zware prijs wat betreft de taalkaders in de rechtbanken. De Franstaligen zijn er aan de onderhandelingstafel in geslaagd een compleet waanzinnige taalverhouding af te dwingen van nog amper 20% Nederlandstaligen en 80% Franstaligen bij de rechtbank van eerste aanleg en de arbeidsrechtbank. Dit betekent een enorme achteruitgang van het aantal Nederlandstalige magistraten en griffiebedienden. De 20/80 verhouding is helemaal niet in overeenstemming is met het werkvolume noch met de bevolkingssituatie in BHV. Het is het Vlaams Belang dat de cijfervervalsing heeft ontmaskerd. De 20/80-regeling komt er op neer dat de Franstalige rechtbank van eerste aanleg en arbeidsrechtbank viermaal groter zullen zijn dan hun Nederlandstalige tegenhanger, terwijl het werkvolume slechts tweemaal groter is. De dupe van dit akkoord is in de

eerste plaats de Vlaamse rechtsonderhorige in Brussel en Halle-Vilvoorde, die in de toekomst veel langer dan vandaag op een gerechtelijke uitspraak zal moeten wachten.

CDH-senator Francis Delpérée maakte op een bijeenkomst van het Vlaams Pleitgenootschap reeds duidelijk dat de 80/20 verhouding een essentieel onderdeel is van het politiek akkoord en niet zal worden aangepast door een werklastmeting die na 3 jaar zou worden uitgevoerd.

Het gaat hier om het meest stuitende, meest onrechtvaardige en tegelijk ook meest absurde onderdeel van het gerechtelijke BHV-akkoord. Mocht het FDF zoets enkele maanden geleden openlijk voorgesteld hebben, dan zouden de Vlamingen in koor geroepen hebben dat het om een belachelijke provocatie ging. Het is volslagen onbegrijpelijk en hoogst schandelijk dat de Vlaamse onderhandelaars hiermee hebben ingestemd.

Het akkoord over het gerechtelijk arrondissement BHV fnuikt iedere evolutie naar een eigen Vlaamse Justitie. Ten gevolge van de in heel het land sterk versoepelde aanvraagprocedure tot taalwijziging wordt Justitie meer dan ooit geblokkeerd op federaal niveau. Overal in Vlaanderen zullen Franstaligen immers claimen dat ze “recht” hebben op een Franstalige rechtbank en bijgevolg op de toepassing van federaal recht en federale procedures. Waar de Franstalige rechtbank vandaag slechts uitzonderlijk bevoegd is voor personen uit Halle-Vilvoorde, worden de Nederlandstalige en de Franstalige rechtbank in de toekomst bijna volledig gelijkgeschakeld. Halle-Vilvoorde verglijdt juridisch gezien van een eentalig Nederlandstalig gebied naar een tweetalig gebied.

Het is overduidelijk dat de Vlaamse onderhandelaars dit belangrijke dossier niet op een ernstige wijze hebben voorbereid en zonder enige dossierkennis aan tafel zijn gaan zitten. De vier jonge Vlaamse broekjes hebben zich laten rollen, zich laten ‘strikken’ door de ervaren Franstalige onderhandelaars.

Voorzitter, collega's,

Ik ben zeker dat wij hier nog uitvoerig zullen kunnen van gedachte wisselen over de **Bijzondere Financieringswet** maar ik kan daarover nu reeds zeggen: dat wij die niet zullen goedkeuren. De paar goede punten met name de verhoging van de gewestelijke fiscale autonomie, de wegwerking van perverse effecten in de solidariteit, de gewestelijke toewijzing van de middelen volgens de fiscale sleutel worden meer dan teniet gedaan door de lange duur van het overgangsmechanisme, de niet-beperking van de solidariteit, de oplossing voor Brussel, het ontbreken van de bonus/malus in het tewerkstellingsbeleid, de afwezigheid van maatregelen in de vennootschapsbelasting,

de blijvende dotatiefinanciering van de gemeenschappen en de onzekerheid over de toekomstige bijdragen van de deelstaten aan de globale financiën.

Hoe komt het dat de balans van deze staatshervorming negatief is? Hoe komt het dat ze teruggrijpt naar het oud-Belgische gebruik van Vlaamse toegevingen in ruil voor rechten? Welnu, de miserie van deze staatshervorming van Di Rupo en Beke is begonnen op het moment dat de Vlamingen over BHV bereid zijn gevonden om te onderhandelen. Vlaanderen had na de vorige verkiezingsuitslag klaar en duidelijk moeten zeggen wat het voor de verkiezingen bij monde van alle partijen aan de kiezers had gezegd : BHV wordt gesplitst, zonder prijs! Dat er over BHV door al de toegeefpartijen toch werd onderhandeld, was kiezen voor een weg die ons in het moeras heeft doen belanden.

Deze staatshervorming is zagezegd het resultaat van het Vlaamse politieke debat van de laatste drie verkiezingen. Meer autonomie om de problemen van vandaag op te lossen. Dat was het toverwoord. Twee keer rond Letermé en de laatste keer rond De Wever. Maar meer dan wat bric à brac en halve oplossingen heeft het allemaal niet opgeleverd. De arbeidsmarkt wordt overgeheveld, maar het arbeidsrecht, het sociaal overleg en het loonbeleid blijven federaal. Geen Vlaamse Cao's dus. De overdracht van de kinderbijlagen komt er pas na de gelijkshakeling voor werknemers en zelfstandigen dus na de komst van Godot wellicht.

Deze staatshervorming dient niet om deze staat een moderne structuur te bezorgen. Ze dient enkel om België te laten overleven. Maar Vlaanderen heeft de splitsing van BHV veel te duur betaald, terwijl ze gratis hadden moeten zijn. Franstalig België heeft tijd gewonnen naar het woord van Delvaux van Le Soir, het heeft zijn privileges bestendig op het financiële vlak en uitgebreid voor Brussel, en bovendien heeft het zijn aanspraken op de Vlaamse rand ongelooflijk sterk uitgebreid en verankerd en alle voorbereidselen getroffen om een corridor te creëren die het Wallobrux concept op de wereldkaart moet zetten wanneer de als “onvermijdelijk” aangevoelde splitsing van het land zich aandient.

De oud-Belgische schema's vinden we ook terug in uw begroting en in uw **sociaaleconomische maatregelen**. 535 dagen. Dit is de tijd die is verstreken tussen de wetgevende verkiezingen van 13 juni 2010 en het afronden van de regeringsonderhandelingen vorige woensdag 30 november 2011. Ongetwijfeld een

nieuw wereldrecord, en zeker voor een land dat zichzelf tot de beschaafde wereld rekent. Dit zegt veel, zo niet alles over de toestand van dit land: de illusie naar de buitenwereld – het alles gaat goed mantra van demissionair premier Leterme – verbergt een diep verscheurd land. Een land waar het steeds moeilijker is om nog over iets overeen te komen, waar de verdeeldheid tussen noord en zuid steeds duidelijker wordt. Een land dat, naar ik hoop, op zijn laatste benen loopt. Zonder de internationale ontwikkelingen, de Europese schulden crisis die langzaam overgaat in een nieuwe bankencrisis, zouden de onderhandelingen naar alle waarschijnlijkheid zich nu nog verder slepen.

Het blijkt een kenmerk van de budgettaire geschiedenis van België dat belangrijke saneringsmaatregelen maar kunnen genomen worden onder zware internationale druk. Zonder deze externe dreiging wordt steeds gekozen voor de weg van de minste weerstand, voor het doorschuiven van de problemen, voor struisvolgpolitiek met vaak een desastreuze ontsporing van de openbare financiën tot gevolg. Het oplopende concurrentienadeel begin de jaren '80 bleef niet onopgemerkt. Slechts onder zware druk van het IMF ging de regering Martens over tot de fameuze devaluatie van de Belgische frank. Op termijn heeft deze – voor België toch wel drastische – ingreep weinig zoden aan de dijk gebracht: het begrotingstekort nam steeds grotere proporties aan en de publieke schuld steeg tot onhoudbare niveaus. En weer was het het buitenland dat België dwong het juiste spoor te kiezen. De saneringsgolf onder premier Dehaene I, het Globaal Plan uit 1993, kwam er maar toen in aanloop naar de EMU het pijnlijk duidelijk werd dat het land in de verste verte niet voldeed aan de convergentiecriteria inzake begroting en schuld vastgelegd in het Maastrichtverdrag. Enkel een rigoureuze sanering zou België de blamage besparen om de start van de EMU te missen.

De vruchten van de inspanning – een voldoende hoog primair saldo – werden door de verschillende regeringen Verhofstadt niet geconsolideerd. Ondanks positieve groeicijfers en een gestaag dalende rentevoet, werden de reserves opgesoupeerd in een door de VLD ondergane PS regering die “paars” werd genoemd. België was met andere woorden totaal onvoorbereid toen het noodlot in 2008 opnieuw toesloeg. De wereldwijde crisis, eerst het vastgoed, dan de banken en tenslotte de mondiale economie hadden desastreuze gevolgen voor de fragiele Belgische financiën: de jarenlange daling van de schuldgraad tot 84% kwam abrupt tot een einde en het begrotingssaldo kelderde. Noch Leterme, noch de huidige Europees president konden het tij keren. Begin 2010 barstte de Griekse etterbuil open. Sindsdien breidt de Europese schulden crisis steeds verder uit. Terwijl normale Europese landen

structureel drastische maatregelen namen om de budgettaire gevolgen van de crisis op te vangen, modderde België maar wat aan.

Alweer kwam de druk om een oplossing te bereiken van buitenaf. De verkoopsgolf van Belgisch papier in de tweede helft van november, en een ratingverlaging zetten u het mes op de keel op vrijdag 25 november. De downgrade is gebaseerd op verschillende factoren maar niet in het minst: de wildgroei van waarborgen aan de financiële sector die de financiële risico's enorm heeft doen verhogen. Met expliciet een verwijzing naar de recente waarborgen voor Dexia. Volgens een weliswaar onvolledige raming waarborgt dit land nu reeds voor zowat 130 miljard euro aan verplichtingen van derden, meer dan een derde van het BBP. Indien de waarborgen werkelijk opgevraagd zouden worden, is de NV België failliet.

Ondertussen is het resultaat gekend. Amper 1 dag na de ratingverlaging kwam er witte rook uit de Wetstraat en lag er een zogenaamde begroting op tafel. Maar zoals steeds zijn de zaken niet zoals voorgesteld. En zoals zo vaak loopt het al verkeerd bij de uitgangspunten. Nu reeds kunnen we gerust stellen dat de **begroting gebaseerd is op drijfzand**. De prognoses inzake de groei zijn achterhaald. Iedereen weet ondertussen dat de groei er volgend jaar beperkt blijft tot 0,2%. Voor België bedraagt de gemiddelde groeiprognoze – gemiddelde van de grootbanken en de OESO - in 2012 slechts 0,3%. Ook de recente rente-opstoot bij de veiling van 28 november zal gevolgen hebben voor de rentelast. Volgens een eerste voorzichtige raming zal de negatieve evolutie van zowel de groei als de rente een negatief effect hebben van om en bij de 1,3 miljard euro. Extra middelen die zullen gevonden moeten worden bij de begrotingscontrole om toch maar de begrotingsdoelstellingen te halen. Indien de groei effectief negatief wordt, meer en meer kenners sluiten een echte recessie niet langer uit, zou de extra besparing wel eens een veelvoud van dit bedrag kunnen zijn.

Naast de gebruikte te optimistische prognoses wordt de structuur van de sanering, de verdeling over inkomsten en uitgaven, te rooskleurig voorgesteld. De besparingen liggen in werkelijkheid lager dan aangekondigd. Aangezien het merendeel van de diverse maatregelen bestaat uit belastingverhogingen (zoals de hervorming van aftrekbare uitgaven die de gezinnen uit de middenklasse zullen treffen, zoals de bijdrage van 576 miljoen voor de banken die zelfs nu al wordt doorgerekend aan de gezinnen om nog maar te zwijgen van de nucleaire rente van 300 miljoen) en aangezien bepaalde besparingen in de feiten neerkomen op een belastingverhoging

(zoals de afschaffing van de aftrek voor milieuvriendelijke wagens of belangrijker, de 1,62 miljard euro tengevolge de hervorming van de notionele intrest) ligt de feitelijke belastingverhoging eerder een pak hoger dan 60% van de inspanning. Tegen 2014 zou het deel besparingen stijgen 53% terwijl het aandeel van nieuwe belastingen zou dalen tot 28%. Gezien de omvang van de diverse maatregelen, zal de verhouding in het beste geval omgekeerd zijn. Het is een illusie te denken dat dat de opgelegde lasten voor de bedrijven niet doorgerekend zullen worden aan de consument. De fel geplaagde banken moeten ergens hun inkomsten halen om de lawine van nieuwe verplichtingen te voldoen en Suez zal het volgens haar topman Mestrallet contractbreuk plegende België blijven behandelen als wingewest. Deze ondoordachte lastenverhoging zullen wel degelijk gevoeld worden door de gezinnen, iets wat u nog steeds pertinent ontkent.

En het blijft hier niet bij voor de gezinnen. De klassieke verhoging van de accijnzen op tabak en sterke dranken, de verhoging van de belasting op bedrijfswagens, de verhoging van de btw op digitale televisie, de verhoging van de beurstaks met 30%, de verhoging van de prijs voor dienstencheques met 13% en de invoering van het btw-stelsel voor prestaties van notarissen en gerechtsdeurwaarders zullen de koopkracht aantasten, net zoals de verhoging van de roerende voorheffing van 15 tot 21% of 25% bij een roerend inkomen hoger dan 20.000 euro. De vaudeville rond het al dan niet toepassen van het nieuwe btw-tarief op nieuw uit te geven staatsbons doet in deze context op zijn minst het vermoeden rijzen dat bepaalde onderdelen en maatregelen van de begroting het resultaat zijn van paniekvoetbal.

Ook de overheveling van de fiscale stimuli naar de gewesten valt onder deze noemer: de bevoegdheid wordt geregionaliseerd, maar worden de middelen ervoor federaal geschraapt? Want dan is het dus aan Vlaanderen om hier ofwel zelf voor op te draaien ofwel het slechte nieuws te brengen aan de brave belastingbetaler die zinnens was energiebesparende maatregelen te nemen.

Ook de **zelfstandigen** worden verder in de kou gezet met een paragraaf waarvan ik u uitdaag de nietszeggendheid ervan te weerleggen.

Citaat uit het regeerakkoord:

“Verbeteringen aan het statuut van de zelfstandigen *zouden kunnen* worden aangebracht, *naargelang de budgettaire mogelijkheden* van het stelsel, met een bijzondere aandacht voor de kleine zelfstandigen. Naast de gelijkschakeling van de

kinderbijslagen bedoeld in het institutioneel akkoord *zouden* die verbeteringen prioritair *kunnen* slaan op:

- de minimumpensioenen;
- de uitbreiding van de faillissementsverzekering;
- *onderzoek van de mogelijkheid* om de berekeningswijze van de sociale bijdragen te vereenvoudigen...

De regering zal het statuut van de meehelpende echtgenoot *evalueren* en zal *desgevallend* wijzigingen aanbrengen *rekening houdende met de budgettaire beperkingen.*”

Helemaal nietszeggend dus, de zelfstandigen weten waarop ze vooral *niet* moeten rekenen.

Zoals altijd wordt ook nu weer gerekend op een aantal eenmalige inkomsten, de ondertussen klassiek geworden superdividenden van de Nationale Loterij, de B-Post en vooral Belgacom die samen 476 miljoen euro dividend aan de overheid mogen uitkeren in 2012.

Het valt op dat de inkomsten uit de strijd tegen sociale en fiscale fraude, ook een klassieker in de begrotingsopmaak, op anderhalve maand met maar liefst 44% stijgen van 500 miljoen tot 720 miljoen euro. Ofwel hebt u een revolutionair middel ontdekt om fraude op te sporen, ofwel – en daar lijkt het meer op – werd dit cijfer aangepast om de begroting min of meer te laten kloppen. Ik wens u veel succes in een klimaat waarin zelfs uw eigen Europese commissaris Karel De Gucht u voor de hogere rechtscolleges sleept om uw anti-fraudemechanismes onwettelijk te laten verklaren...

Wat de overheveling van een deel van de zogenaamde usurperende bevoegdheden betreft, vragen wij ons zonder correcte overdracht van de middelen dan ook af hoe de geschatte meerkost voor de Vlaamse begroting, in 2012 reeds 450 miljoen euro om tegen 2014 verder op te lopen tot 979 miljoen euro, te rijmen valt met de verwachte Vlaamse inspanning voor een globaal evenwicht in 2015. Het is een vraag die ik uiteraard ook stel aan de N-VA die al gezegd heeft dat ze zich niet door deze federale bemoeienissen uit de Vlaamse regering laat zetten, maar die natuurlijk moeilijk komt te zitten. Misschien een campagne-ideetje voor de volgende Vlaamse verkiezingen, maar het zou geloofwaardiger zijn om nu en niet dan uit de Vlaamse regering te stappen.

Enkele schuchtere aanzetten tot structurele hervormingen op de arbeidsmarkt en in de pensioenen hebben op niemand een grote indruk gemaakt. De verhoging van de degressiviteit in de werkloosheidsvergoedingen, de optrekking van de leeftijdsvoorwaarde bij en verstrenging van de brugpensioenen, de verhoging van anciënniteitsvoorwaarde voor vervroegd pensioen, zijn reeds veel te lang uitgestelde openingszetjes. Maar het is ook niet meer dan dat. Van diepgaande hervormingen is nog lang geen sprake. De maatregelen bevatten nog al te veel uitzonderingen en worden nog te vaak te ver in de tijd gespreid. Deze maatregelen vormen geen afdoend antwoord op de vergrijzing en zullen de werkloosheid niet structureel verlagen. Vooral in vergelijking met de maatregelen die in de omringende landen reeds werden genomen, valt te vrezen dat het feitelijk resultaat van hervormingen bijzonder mager zal zijn. Als ze al de omvang hebben van het Generatiepact, dan weten we allemaal dat we naar een Generatiepact maal 40 moeten en dat hier vandaag blijkt dat dat dus met deze regering en met het gekozen hervormingsritme zeker niet zal gaan.

Conclusie: U zegt dat dit pakket, begroting en hervormingen, de Europese toets zal doorstaan. Het spanningsveld blijft echter op tafel liggen zoals voorheen: de PS vindt de Europese aanbevelingen een “inspiratiebron”, de VLD zegt dat ze een verplichting zijn.

Met de klemtoon van de sanering die niet ligt aan de uitgavenkant maar wel degelijk op nieuwe inkomsten, met pensioenmaatregelen zonder koppeling aan de levensverwachting, met een onaangeroerde index, en met de warboel van bankgaranties die u zelf hebt gecreëerd, met het afwezig zijn van een verlaging van de parafiscaliteit op arbeid of van een echte vergroening van de fiscaliteit en met het overeind blijven van de privileges van voormalige monopolisten in netwerksectoren wensen wij u veel succes om Europa te overtuigen maar ik denk dat de PS om al die redenen het bij het rechte eind heeft gehad: deze regering gebruikt die aanbevelingen als een inspiratiebron. Meer niet.

De **eurokwestie** leunt loodzwaar op onze toekomst. De euro-architecten hebben een politiek project aan de economische realiteit opgedrongen. Het prijskaartje komt nu meer en meer binnen in de vorm van een in 2008 totaal onderschatte bankencrisis waarbij zich nu een schulden crisis heeft gevoegd. De ivoren torens van Europa willen nu verdere soevereiniteitsoverdracht maar ons inziens is een ordelijke opdeling van de euro vooralsnog meer aangewezen om ons in staat te stellen zelf verantwoordelijkheid te nemen voor het welzijn en de welvaart en de zekerheid van onze burgers, en meer nog, alleen een ordelijke opdeling van België kan verhinderen dat we wellicht in een

zeuro-scenario ten onder gaan. Een reden te meer voor het Vlaams Belang om te pleiten voor een onafhankelijk Vlaanderen.

Voorzitter, collega's,

Een jaar geleden, op 6 december 2010, kopte *De Standaard*: “*Voor PS is asielbeleid mislukt*”. De aanleiding voor deze spectaculaire krantenkop waren de opmerkelijke uitspraken die PS-Kamerlid Yvan Mayeur deed in *De Zevende Dag*. De PS was plotseling toch bereid om te praten over een strenger uitwijzingsbeleid van uitgeprocedeerde asielzoekers en illegale migranten. Een week tevoren reeds had ook Elio Di Rupo blijkbaar het licht gezien. In een interview met *De Standaard* dat op 1 december 2010 verscheen, sprak hij taal die aan duidelijkheid niets te wensen overliet: “*Er zijn vier keer meer asielaanvragen in België dan in andere Europese landen, vier keer! We moeten de filières uitschakelen en werk maken van snellere procedures. Als asielzoekers een negatief advies krijgen, moeten we hen terugsturen naar hun landen van herkomst.*”

Was het toeval of niet, maar het interview met Mayeur verscheen uitgerekend op de naamdag van Sinterklaas of Sint-Nicolaas. Ik weet niet, meneer Di Rupo, of Sinterklaas ook in Italië wordt gevierd, ik weet alleen dat de beenderen van de goedheilige man in 1087 werden gestolen door Italiaanse kooplieden, die ze naar Bari brachten, niet zo heel ver van de Abruzen. Misschien zijn er in Vlaanderen mensen die niet alleen geloven in Sinterklaas, maar die ook geloofden in de beloften van de PS om het inzake asiel en migratie eindelijk over een andere boeg te gooien en eindelijk werk te maken van de noodzakelijke ommekeer. Wie dacht dat het met de PS mogelijk was om in het asiel- en migratiedossier orde op zaken te stellen, is echter bedrogen uitgekomen. Sinterklaas mag dan pakjes brengen voor de kinderen, wie denkt dat de PS cadeaus uitdeelt, zit grondig fout.

Wat Vlaanderen in zijn schoentje terugvindt, is niet wat het gevraagd of verlangd heeft. Dat is niet echt verwonderlijk, want tenslotte bent u, meneer Di Rupo, Sinterklaas niet. In die schoen zitten slechts enkele symbolische snoepjes om de Vlaamse publieke opinie om de tuin te leiden. Al bij al is het niet verwonderlijk dat men reeds na enkele uren een akkoord bereikte over asiel en migratie, want hetgeen ons geserveerd wordt, is niet meer dan de opgewarmde slappe kost die de voorbije maanden in het parlement werd bereid. Zo wordt een staatssecretaris en dus niet **een minister bevoegd voor het volledige asiel- en migratiebeleid**, met inbegrip van de

opvang van de asielzoekers. Het principe dat slechts één minister bevoegd moest gemaakt worden is iets waar het Vlaams Belang al jaren voor pleitte, en het werd reeds goedgekeurd door het parlement bij de wijziging van de opvangwet voor asielzoekers. Het is dus geen nieuwigheid. Nieuw is het feit dat het geen minister geworden is maar een staatssecretaris. Symboliek die perfect uitdrukt : geen prioriteit, alles blijft het zelfde, regularisaties en naturalisaties gaan gewoon door op het PS elan van de afgelopen 10/12 jaar.

Wat de **gezinshereniging** betreft, doet men niet meer dan aan te kondigen dat men de recente maatregelen van het parlement zal uitvoeren. De wetswijziging die deze zomer werd goedgekeurd, pakt het probleem van de massale volgmigratie (vooral de gezinsvorming met in ons land geboren vreemdelingen) in elk geval niet ten gronde aan. Men liet zelfs na ten volle de mogelijkheden te benutten die de veel te lakse Europese wetgeving aan de lidstaten biedt om de sneeuwbal van de gezinsmigratie enigszins het hoofd te bieden. Men blijft gezinshereniging toestaan met de ongehuwde levenspartners. In het regeerakkoord kondigt men weliswaar aan dat men de strijd tegen de schijn-samenlevingscontracten wil opvoeren, maar van deze belofte kwam ook tijdens de vorige legislatuur niets in huis. Tijdens een hoorzitting in de Kamer op 21 september pleitte overigens ook de Antwerpse magistrate Chantal Merlin voor de afschaffing van de gezinshereniging op basis van de wettelijke samenwoning: *“Eerst en vooral stelt zich de vraag of de wettelijke samenwoning wel recht op verblijf moet geven. Deze rechtsfiguur was aanvankelijk enkel bedoeld om een oplossing te bieden voor homoseksuelen die op dat ogenblik nog geen recht hadden om te huwen. Dit probleem is inmiddels achterhaald.”* Er wordt nog steeds gezinshereniging toegestaan met vreemdelingen die slechts een verblijfsrecht hebben van beperkte duur (o.a. studenten). En aan de gezinshereniging worden nog steeds geen integratievoorwaarden verbonden.

België blijft lakser dan de meeste andere Europese landen. De Antwerpse magistraten Liégeois en Van den Bon hebben de wetswijziging inzake de voorwaarden voor gezinshereniging in hun mercuriale overigens tot haar reële proporties herleid: *“Het is verheugend om vast te stellen dat er iets wordt ondernomen, maar de initiatieven getuigen van “disorder” en zijn maatregelen in verspreide slagorde. Ze kunnen als signaal een angstverdrivende uitwerking hebben op de ongeruste burger, wat positief is, maar de uitwerking op het terrein zal minimaal zijn, laat staan dat ze enig herstellend effect zullen hebben op de schade die nu al is toegebracht aan het sociale weefsel.”* De recente wetswijziging zal de ‘lawine van de gezinshereniging’ – het zijn eveneens de woorden van de Antwerpse magistraten – zeker niet tegenhouden.

Opgewarmde kost is eveneens de databank inzake (pogingen tot) **schijnhuwelijken** die zal worden opgericht om 'shopping' tussen verschillende gemeenten tegen te gaan. Deze maatregel werd immers reeds jaren geleden aangekondigd, maar nog steeds niet uitgevoerd.

De Vlaamse kiezer moet zich ook geen begoochelingen maken dat de **snel-Belg-wet** wordt afgeschaft. De wijziging van deze wet wordt overgelaten aan het parlement. De in het regeerakkoord opgesomde krachtlijnen komen overeen met een amendement van Open VLD, N-VA, CD&V en Sp.a op een wetsvoorstel dat nog hangende is in de Kamer. Ondanks de euforische kreten hierover van de N-VA schaft dit amendement, zelfs wanneer de Franstaligen er niet verder zouden aan morrelen, de snel-Belg-wet – althans de essentie daarvan – alles behalve af. Lapidair gesteld: veel blijft mogelijk. De Belgische nationaliteit verkrijgen blijft mogelijk voor criminelen. Er wordt geen paal en perk gesteld aan de dubbele nationaliteit. En ik wil hier niet te veel over taalkennis uitweiden aan de start van deze regering, maar we begrijpen mekaar : het volstaat dat men Frans kent, meer moet dat niet zijn.

Inzake de **asielprocedure** wordt verwezen naar de invoering van een lijst van veilige landen van herkomst, een principe dat recent in de Kamer werd goedgekeurd, maar op een minimalistische manier wordt ingevuld. Men wil bovendien de asielprocedure verkorten tot zes maanden. Hoe men die doelstelling echter wil bereiken, is niet duidelijk. Enkele jaren geleden, bij de bespreking van de opvangwet voor asielzoekers in 2006, werd trouwens al eens in het vooruitzicht gesteld dat alle asielaanvragen binnen het jaar moesten afgerond zijn. Het huidige gemiddelde bedraagt dertien maanden...

Het wordt hilarisch wanneer de regering stelt dat zij 'exclusief kiest voor het verlenen van materiële bijstand' aan asielzoekers. In de praktijk is er van 'exclusief materiële bijstand' – dat was is inderdaad het uitgangspunt van de opvangwet van 2007 – al lang geen sprake meer. De afgelopen twee jaar werd voor meer dan 10.000 asielzoekers geen plek gevonden in het opvangnetwerk, zodat deze asielzoekers zich tot het OCMW konden wenden voor....? Juist: financiële steun! Of zij konden via de arbeidsrechtbanken dwangsommen opstrijken tot 500 euro per dag per persoon. Dat is de realiteit, meneer Di Rupo. Uw regering heeft geen enkel plan om dergelijke toestanden, die een enorm aanzuigeffect hebben, te vermijden. De aangekondigde herinvoering van een spreidingsplan voor asielzoekers – eerst zozegd 'op vrijwillige

basis' en als het moet een 'verplicht spreidingsplan' – is in elk geval een uitstekend recept om het aanzuigeffect nog te vergroten en de lasten van het falende migratiebeleid nog meer af te wentelen op de lokale overheden. Dat het opnieuw Vlaanderen zal zijn dat de grootste lasten zal moeten dragen, staat daarbij buiten kijf.

De recente wijziging van de opvangwet houdt slechts een paar futiele wijzigingen in die geen soelaas zullen brengen. Zolang uitgeprocedeerde asielzoekers en andere illegalen niet effectief worden uitgewezen en België massaal illegale vreemdelingen blijft regulariseren op grond van de circulaire van Herman Van Rompuy die Wathélet al die tijd heeft misbruikt, zal dit land een enorme aantrekkingskracht blijven uitoefenen op gelukszoekers die de asielpcedure misbruiken om hier voet aan de grond te krijgen.

Het is tijd voor doortastende maatregelen. Een beetje *kurieren am Symptom* zal niet volstaan. De feiten spreken voor zich: Met 1,9 asielaanvragen per 1.000 inwoners ontving België vorig jaar bijna vier keer zoveel asielaanvragen als het gemiddelde voor de EU-27. Tijdens de eerste helft van 2011 moeten we enkel Zweden laten voorgaan.

De regering maakt echter geen werk van een strenger **terugkeerbeleid**. Men blijft absolute voorrang geven aan de 'vrijwillige terugkeer'. De gedwongen terugkeer blijft de hoge uitzondering. De opsluiting in een gesloten centrum kan slechts in allerlaatste instantie. De regering zal 'bij plaatsgebrek' in de gesloten centra nagaan of er nood bestaat aan een uitbreiding van het netwerk, terwijl men al jaren weet dat die capaciteit – het ging in 2010 om 582 plaatsen - volstrekt ontoereikend is om de uitvoering van uitwijzingsbevelen effectief af te dwingen.

De grootschalige **regularisatiepolitiek** van het afgelopen decennium wordt voortgezet. De laatste tien jaar werden veel meer vreemdelingen geregulariseerd dan dat er werden erkend als vluchteling. Zo kregen in 2010 2.818 asielzoekers de vluchtelingenstatus, terwijl er 24.199 personen geregulariseerd werden. De afgelopen zes jaar werden meer dan 80.000 vreemdelingen geregulariseerd, terwijl eind 2010 nog meer dan 40.000 regularisatieaanvragen op een beslissing wachtten. Tegenover de meer dan 80.000 personen die tijdens de jaren 2005-2010 geregulariseerd werden, staan voor dezelfde periode minder dan 50.000 (48.503) **uitwijzingen**. In de praktijk wordt er een gedoogbeleid gevoerd tegenover illegale vreemdelingen. Regularisatie is eerder de regel dan de uitzondering. Het aantal gedwongen repatriëringen bereikte vorig jaar met 2.419 een absoluut dieptepunt.

Kortom: van een fundamentele koerswijziging in het migratie- en asielbeleid komt ook onder Di Rupo I niets in huis. België zal daarom een magneet blijven voor gelukszoekers uit de hele wereld. Dat men het anders probeert voor te stellen, is niet meer dan het strooien van zand in de ogen van de Vlaamse publieke opinie. Ondertussen blijft de instroom van vreemdelingen elk jaar aanzwellen. Sinds 2006 immigrerden jaarlijks meer dan 100.000 vreemdelingen, wat zelfs in het tijdperk van de ‘gastarbeiders’ nooit het geval was. Het voorlopige recordjaar is 2009, toen 126.000 vreemdelingen ons land binnenkwamen, de illegale immigratie uiteraard niet inbegrepen. De netto migratie (de immigratie verminderd met de emigratie) bedroeg in 2010 met 5,1 per 1.000 inwoners drie keer het gemiddelde van de EU-27 (1,7 per 1.000 inwoners). Daarmee moest België enkel Luxemburg (15,1), Malta (5,4), Zweden (5,3) en Italië (5,2) laten voorgaan.

Voorzitter, collega's,

De hier in dit parlement letterlijk op gehuil vanwege de PS-Kamerleden onthaalde mercuriale van de onthutste Antwerpse magistraten zei: (ik citeer) *“Het is zonder meer duidelijk dat er dringend moet nagedacht worden over de vraag hoelang België de massale instroom economisch en sociaal nog aankan.”*

Ik besluit dan ook wat dit luik immigratie betreft: het Vlaams Belang zal **uw migratiebeleid bekampen met alle middelen**. In dit Parlement, voor de Raad van State, voor het Grondwettelijk Hof en op straat. Vlaanderen is doordat het opgezadeld wordt met Belgische compromissen een immigratieland geworden en uw regering verandert gewoon niets aan die open deuren die de PS aan de macht hebben gebracht, zoveel is duidelijk. Wij zeggen: neen, neen en nog eens neen.

En dan tot slot wil ik een paar woorden zeggen over **veiligheid**, een prioriteit voor mijn partij.

Ook hier: mijn felicitaties aan de PS. Het akkoord over **de hervorming van de Wet Lejeune is een lachertje**. Eigenlijk kan men amper van een hervorming spreken. Er is namelijk hooguit wat gemorrel in de marge net zoals in het geval van de immigratie met de bedoeling de publieke opinie in Vlaanderen om de tuin te leiden.

Enkel voor zeer zware misdrijven, die de dood tot gevolg hebben en die leiden tot een veroordeling van 30 jaar of levenslang, zou de veroordeelde niet meer na een derde

maar ten vroegste na de helft van de straf kunnen vrijkomen en bij recidive zou dat drie vierde worden. De strafuitvoeringsrechtbank behoudt het laatste woord.

Het huidige systeem, waarbij de beslissing tot voorwaardelijke invrijheidstelling genomen wordt door de strafuitvoeringsrechtbank, ondermijnt de positie van de strafrechter volledig. Vandaag heeft deze rechter nauwelijks nog greep op de situatie. Hij moet node vaststellen dat zijn beslissing ofwel drastisch wordt ingeperkt of gewoon niet wordt uitgevoerd. Ik wil vandaag dan ook nogmaals pleiten voor de herwaardering van de strafrechter

Het Vlaams Belang ijvert al lang en consequent voor de **totale afschaffing van voorwaardelijke invrijheidstelling** maar bij andere partijen is deze consequentie trouwens vaak ver te zoeken. Zo hebben zelfs een aantal socialistische kopstukken ooit verklaard voor de afschaffing te zijn, doch enkel op, voor hun partij, opportunistische momenten. Zo bijvoorbeeld Steve Steveart tijdens de aanloop naar de verkiezingen in 2003, na een uitzending van het VRT-programma «Doe de stemtest», waaruit gebleken was dat een overgrote meerderheid van de bevolking gekant is tegen het systeem van vervroegde vrijlating en Renaat Landuyt, bv. na de vervroegde vrijlating van Michelle Martin.

De geloofwaardigheid van en het vertrouwen in het gerecht zijn precies door dit soort strafverminderingen fel onder druk komen te staan. De bevolking kan het niet begrijpen dat celstraffen niet of nauwelijks moeten uitgevoerd worden.

Ontslagnemend Open Vld-minister Van Quickenborne verklaarde triomfantelijk dat de aangekondigde verstrenging jarenlang onbespreekbaar was, maar dat is – zoals zo dikwijls bij Mister Q- onjuist. Zo stond reeds in het federaal regeerakkoord van 2003 dat bij recidive van moord en doodslag de minimale uitzittingsduur zou verschoven worden van twee derde naar drie kwart van de opgelegde straf. Toenmalig minister van Justitie Onkelinx herleidde dit tot een verschuiving van de vroegere veertien naar de huidige zestien jaar.

In 2007 ging het regeerakkoord van Leterme nog een heel stuk verder: de strafrechter zou de mogelijkheid krijgen om bij bepaalde zware misdrijven en zonder recidive, het minimale strafgedeelte vast te leggen op twee derde in plaats van de helft. Maar u raadt het al, ook dit deel van het regeerakkoord kreeg onder justitieminister De Clerck geen uitvoering.

De in dit regeerakkoord aangekondigde aanpassing van het systeem van de voorwaardelijke invrijheidstelling is zeer minimaal. Het aantal veroordeelden dat onder de aangepaste regeling valt, is uiterst beperkt. De verschuiving van twee derde

naar drie vierde is enkel mogelijk bij een herhaling van de zwaarste misdaden wat betekent dat zelfs een Dutroux daar niet onder valt.

De PS kan tevreden zijn en de sp.a zal bij monde van Landuyt ongetwijfeld in de toekomst nogmaals verkondigen dat ze een afschaffing van het systeem wensen en ik kan al raden op welk moment: bijvoorbeeld wanneer een vervroegd vrijgelaten moordenaar opnieuw iemand vermoordt.

De voorwaardelijke invrijheidstellingen zullen dus ook na deze voorgestelde aanpassing nog steeds nagenoeg automatisch gebeuren en, erger nog, er is nog altijd geen enkele categorie van criminelen die wordt uitgesloten van deze gunstmaatregel. Recidivisten, verkrachters, pedofielen, terroristen, moordenaars, ... : ook zij zullen in de toekomst nog steeds vervroegd kunnen worden vrijgelaten. België is in deze een triest unicum in de wereld.

De overgehevelde bevoegdheden inzake Justitie zijn uiterst futiel en komen niet tegemoet aan de diepgaande meningsverschillen inzake Justitie tussen Vlamingen en Franstaligen. Justitie blijft helaas een stevig federaal bastion. De stelling van Marc Van Peel dat de splitsing van Justitie dringender en belangrijker was dan die van BHV is nog altijd even actueel.

Bedankt dus, CD&V voor het gegeven woord.

In Vlaanderen klinkt al jaren de roep om een krachtig veiligheidsbeleid, zwaardere straffen en een efficiëntere en daadwerkelijke strafuitvoering. Helaas en wederom wordt er op dit vlak weinig of niets ondernomen. Hoe zou het ook anders kunnen met deze en door Franstaligen gedomineerde regering die staat voor een totaal andere dan de Vlaamse rechtscultuur ?

Ik rond af, meneer de voorzitter, meneer de eerste minister,

...met nogmaals dus de PS te feliciteren. Dit hele concept van de regering Di Rupo, toont uw kracht, uw inzicht, uw macht en uw **totale dominantie** over het hele Vlaamse politieke veld. U hebt overwonnen. U toont met het concept van deze regering dat het niet nodig is om de eigen minima, de eigen politieke eisen en de eigen desiderata in te ruilen voor regeringsdeelname.

Dat was en is alleen aan Vlaams kant zo. En zolang Vlaanderen niet “out of the box” aan een Ordelijke Opdeling, une partition ordonnée de la Belgique durft te denken hoeft u niet ongerust te zijn want er zijn altijd Flamands de service te vinden om u daarbij te helpen. De paleisdweilen à la Verherstraeten die o zo’n genoeg scheppen als zij nog maar met de vorst mogen spreken, zijn steeds dunner gezaaid, maar zoals u aantoot moeten die niet de meerderheid vertegenwoordigen van de Vlamingen. Zelfs de Vlaamse regering heeft tegenover uw akkoorden de hele tijd een passiviteit ten toon gespreid die enkel wordt overtroffen door de winsterslaap van een reuzeluaard.

Meneer de eerste minister,

Ik eindig met een kleine verwijzing naar uw kennis van het Nederlands. Ik vind de verwijten op dat stuk niet altijd logisch.

Ik heb er mijn “Archief De Wever” nog eens op nageslagen (altijd goed om van hem zo’n archief bij te houden want hij is zo danig veel in de pers dat hij altijd in staat is te doen vergeten wat hij daarvoor gezegd heeft....)

Het Nieuwsblad van 15 juni 2010: **Kent u Di Rupo goed?**

Bart De Wever: ‘Persoonlijk? Neen.’

Is hij aanvaardbaar als premier?

‘Ik heb nooit veto’s uitgesproken.’

Zijn Nederlands is niet goed?

‘Hij spreekt het beter dan Joëlle Milquet. Elio doet tenminste een poging. Maar elke federale minister moet tweetalig zijn.’

Laat u Di Rupo een prijs betalen voor een eventueel premierschap?

‘Neen. Voor mij is dat een kwestie van vertrouwen scheppen. Een gevaarlijke separatist die de Wetstraat Zestien aanbiedt, als dat geen vertrouwen scheppen is?’

Helaas is sinds toen de zaak van ‘Di Rupo premier’ een afgesloten hoofdstuk.

Wij van het Vlaams Belang, wij zijn altijd positief ingesteld. En ik beschouw de kwestie van uw kennis van het Nederlands met een Chinees spreekwoord : ‘Wie een berg wil verzetten moet beginnen met een steen te verleggen.’ Daarom heb ik een boekje voor u meegebracht: een Assimil-gids ‘Le Néerlandais’ met veel aandacht voor “la prononciation”.

Ik wens u daarmee veel succes, want met uw regering wens ik u geen succes.